

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Puigdemont, el primer èxit

La principal lliçó per al futur immediat de la societat catalana és que Europa no se sent preocupada –o, almenys, no necessàriament– per les aspiracions polítiques de cap dels seus territoris, encara que estiguin sostinguts per majories democràtiques i mobilitzacions cívi-ques. De fet, amb totes les diferències que es vulgui, l'actitud d'Europa pel que fa a Catalunya té relació amb la que va tenir Brussel·les respecte a la crisi grega de 2015. En aquell cas, la UE no va acceptar ni la majoria política que encapçalava Alexis Tsipras ni els resultats coincidents d'un referèndum perfectament legal i, conjuntament amb el Fons Monetari Internacional i el Banc Central Europeu, van imposar el seu criteri al marge de qualsevol consideració d'ètica democràtica.

En el cas català l'estratègia ha estat la inhibició. Cap dels estats europeus no hi tenia res a guanyar, en una hipotètica negociació, i encara menys si, prèviament, calia superar una oposició ferotge

Tenir el president exiliat a Brussel·les, amb suport flamenc i pressionant tots els actors del conflicte cap a una negociació, és un actiu

de Madrid. A partir d'aquí, l'independentisme català –si és que aconsegueix revalidar una majoria sòlida al Parlament– haurà d'afrontar un canvi estratègic. La crisi política ha fet aflorar dues limitacions al poder de l'Estat espanyol. Una, que no pot tornar a aplicar una brutalitat policial generalitzada. L'altra és que els socis europeus poden mirar cap a una altra banda, però de cap manera no s'implicaran en la repressió, tal com indica el fracàs de l'euroordre contra Carles Puigdemont i la incapacitat del govern espanyol per plantejar una reforma d'aquest mecanisme.

És a dir, Europa no intervingrà en favor de cap majoria política catalana, però tampoc no facilitarà a Madrid un esclafament repressiu. I el fet és que a Brussel·les hi ha un president exiliat, però amb llibertat de moviments i el suport, explícit i efectiu, dels partits i les institucions flamenques. És un primer actiu que, a més, està fora de l'abast de Madrid i pressiona tots els actors del conflicte cap a una negociació que, tard o d'hora, s'haurà d'encarar. La partida no s'ha perdut, només s'allarga.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Brossa i l'as de bastos

Visitar l'exposició dedicada a Joan Brossa que es presenta al Macba resulta una mica inquietant. Hi ha tantes invectives a Franco que sembla que, en virtut de l'article 155 de la Constitució, hagi d'entrar d'un moment a l'altre la Guàrdia Civil a retirar material, clausurar les sales, identificar els visitants i endur-se els organitzadors emmanillats. També hi ha mofes als tricorns. Una senyora em pregunta: "Com acabarà tot?" També està suggestionada per l'exposició. A aquella hora, molts milers de catalans desplaçats a Brussel·les desfilen per la "capital d'Europa" en suport al president i els consellers exiliats, en contra del 155 i a favor de la independència. El diari *El País* devocionari dels progress catalans i espanyols, titularà l'endemà: "*El separatisme pasea su odio a España por las calles de Bruselas*". "*Odio a España*": prenent la part governamental i estatal que ens fa la guitza pel tot. "Pasea": com qui treu el gos a fer pipí. A Brussel·les, el pipí és privatiu d'un nen de bronze famós situat en una font. Si fos Brossa, em sortiria una poesia visual que

“S'hauria d'aplicar el 155 a l'exposició que li dedica el Macba

connectaria el titular del diari amb el nen incontinent. A Brossa li agradava molt retallar diaris. I escampar-los per terra i trepitjar-los, amb els peus o amb el balancí. Una filmació mostra un *estriptís* de Christa Leem. De cada peça de roba en surt un naip. Sempre el mateix: l'as de bastos. Pinten bastos. La funció eroticobastonera acaba amb Brossa que surt de darrere unes cortines i crida: "Visca els Països Catalans." La Guàrdia Civil hauria de *tomar cartas en el asunto*. Troben els confeccionadors i lectors d'*El País*, que l'exclamació transmet odi a Espanya? També hi ha una filmació del re-

cital poètic del Price, l'any 1970. Brossa hi va actuar amb Pere Quart, Gabriel Ferrater, Salvador Espriu, Agustí Bartra... En acabat, tots van ser citats a declarar per violentar els Principios Fundamentales.

L'exposició havia d'enriquir-se amb un concert de Carles Santos, gran protegit i col·laborador de Brossa. No podrà ser perquè es va morir la setmana passada. Vaig conèixer Santos a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada de l'any 71 o 72. Formava llavors part del grup d'artistes "conceptuals" amb Muntadas, Garcia-Sevilla i altres, tots presents a Prada. Els docents i alumnes de la universitat "exiliada", treien a passejar odi a Espanya? Jo diria que l'odi quedava reservat a Franco i el seu règim. Els conceptuals estaven tristos perquè el seu admirat Tàpies els havia acusat d'"escaparatistas" en un article a *La Vanguardia*. Tàpies, tot i haver format part del Dau al Set amb Brossa, no tenia el sentit de l'humor de Brossa o de Carles Santos. Ara, *post mortem*, conviuen tots al Macba en una exposició que, tot amb tot, fa riure i allibera molts humors dolents.